

**STAVÍME DO DRUHÉHO
PATRA!**

Září
Říjen

Editoriál šéfredaktora

Vážení čtenáři našeho časopisu,

jmenuji se Šimon Švejda a v letošním roce jsem nový šéfredaktor časopisu Trivium Revue.

V letošním roce nastala pro nás jako žáky velká změna, kterou odstartovala přestavba naší staré školy. Tato změna je nejen výzva pro nás a učitele, ale hlavně pro našeho pana ředitele Jana Grulicha, který tím na sebe vzal velikou zodpovědnost a do celého projektu šel i s rizikem, že mu chybějí peníze.

Nikdo z nás si neuměl představit, jaké to bude prožít celý školní rok v náhradních prostorech, ale podle mého názoru jsme si během prvních pár týdnů zvykli a objevili i výhody našeho dočasného exilu.

Náš časopis i přesto pokračuje dál. V redakci jsme přivítali čtyři nové redaktory, kteří se velmi rychle začlenili do našeho kolektivu a začaly pracovat s plných sil.

V první letošním čísle se můžete dočíst, jak někteří z nás trávili letní prázdniny nebo jaké jsme za poslední dva měsíce prožili akce. Dále si můžete vyplnit kvíz o panu řediteli a tím zjistit, jak dobře ho znáte nebo můžete nahlédnout do hodin mediální výchovy v devátém ročníku.

Snad se vám bude toto číslo líbit a pokud by do časopisu chtěl přispět i někdo jiný, než naši redaktori, budeme rádi.

Krásné podzimní dny přeje

Šimon Švejda, 9. ročník, šéfredaktor

Deváťáci na Výstavě středních škol

Dne 5. 10. 2018 jsme se my - deváťáci zúčastnili Výstavy středních škol v Rychnově nad Kněžnou. Zde se prezentovalo více jak šedesát středních škol a to nejen z Královéhradeckého kraje. U jednotlivých stánků nás ochotně informovali o nabízených studijních oborech a o podmínkách při-

jetí na jejich školu. U některých škol jsme si mohli vyzkoušet různé činnosti, jako například sebeobranu, simulaci jízdy autem nebo traktorem, simulaci sváření kovů a nebo jsme se mohli na chvíli stát mladými chemiky a pozorovat reakce prvků a sloučenin.

Myslím, že se všem výstava

líbila a ti, co ještě nebyli rozhodnutí, kam bude jejich cesta směřovat dál, mohli načerpat inspiraci.

Šimon Švejda, šéfredaktor

PŘEDSTAVENÍ NOVÉ REDAKCE ČASOPISU TRIVIUM REVUE 2018-19

Ahoj, jmenuji se Šimon Švejda a letos chodím do 9. ročníku. V naší redakci jsem již pátým rokem a letos jsem byl minulou šéfredaktorkou Terkou Grulichovou zvolen za šéfredaktora časopisu Trivium Revue. Ve volném čase se věnuji výtvarnému umění a brzy mě čekají talentové zkoušky na Střední uměleckou školu průmyslovou, kde bych se rád věnoval textilnímu výtvarnictví nebo průmyslovému designu. V zimě rád jezdím na lyžích a v létě rybařím.

Dobrý den, jmenuji se Sára Jechová a chodím do 9. ročníku základní školy Trivium Plus. Je mi 15 let a mezi mé největší koníčky patří cestování a fotografování. Také ráda sportuju a kreslím. Do tohoto časopisu píšu články už od 5. třídy a tento rok dělám i titulní stranu časopisu.

Jmenuji se Ludmila Kálalová a je mi 15 let. Jsem akční člověk, mám deset koníčků. Někdo řekne: „Tolik?“ Já říkám: „Jen.“ Chodím do dvou sborů, tančím v ZUŠ Bedřicha Smetany v NMnM, jsem zakladatelkou Hudebního divadla VydřiDuši!, se kterým nyní připravuji dva muzikály. Vedu skautskou družinu, jezdím na koních, hraji na klavír, varhany, kytaru a v neposlední řadě se zabývám různými druhy bojového umění. To vše dělám s láskou, zápalem a hlavně moc a moc ráda. Mám ráda také ovoce a zeleninu, přírodu, zvířata, hudbu, svou rodinu a přátele. A tím koho na světě nejvíce zbožňuji a obdivuji je Lucie Bílá. V redakci našeho časopisu jsem dostala krásnou funkci textové korektorky, kterou budu s nadšením plnit.

Jmenuji se Marie Kálalová a je mi 15 let. Mám ráda svůj život, hlavně díky tomu že mám deset koníčků a všem se snažím věnovat naplno. Nikdy se nenudím. Nezbyvá mi na to moc času, protože jezdím na koních, tančím v tanečním sboru ZUŠ v NMnM, zpívám ve dvou sborech, hraji na kytaru a klavír, vedu skautskou družinu a jsem zakladatelkou Hudebního divadla VydřiDuši!, se kterým v této době připravuji dva muzikály. Také házím nožem na cíl a věnuji se různým druhům bojového umění. Mám ráda hudbu, zvířata, přírodu, mou rodinu a přátele a nadevše zbožňuji Lucii Bílou, která je mým velkým vzorem. V redakci školního časopisu budu zastávat místo grafické korektorky, s nadšením a kreativními nápady se vrhnu na každý grafický

PŘEDSTAVENÍ NOVÉ REDAKCE ČASOPISU TRIVIUM REVUE 2018-19

Ahoj, já jsem Denča Andrášková a je mi 14 let. Jsem velmi bláznivá, přátelská, hodná a upovídaná holka. Mezi moje záliby patří malování, tancování, sledování filmů, hasičák a hraní v divadle. Můj největší sen je stát se herečkou. Nemám ráda ranní vstávání, rajčata, namyšlený lidi a ty, kteří se přetvařují nebo někomu bezdůvodně ubližují. Dál nevím, co psát, tak napíšu svůj oblíbený citát „ Být šťastný neznamená, že je všechno perfektní. Znamená to rozhodnutí užívat si život i přes jeho nedokonalosti.“

Pokud mě za ty dva roky, co působím ve školní redakci, ještě neznáte, jmenuju se Adam Baďo. Žiju v Dobřanech už 11 let, předtím jsem ale žil dva roky v Dobrušce. Můj oblíbený předmět ve škole je tělocvik, anglická konverzace a angličtina. Mezi mé koníčky patří hraní videoher a poslouchání hudby. Jeden z mých oblíbených interpretů je Eminem.

Čau, já jsem Joachim Kiszka. Je mi třináct let. Bydlím v Kounově. Do redakce chodím třetím rokem a moje záliby jsou lyžování, jízda na kole a další sportovní aktivity. V redakci letos pracuji jako redaktor a fotograf.

Ahoj, jmenuji se Magdalena Grulichová. Bydlím v Sedloňově. Je mi třináct let. Chodím do základní umělecké školy do Dobrušky a hraji tam na saxofon. Ráda poslouchám hudbu, sportuji, hraji různé hry, jsem s kamarády a chodím na akce a na klub v Bystrém. Měřím 171 cm. Mám sedmnáctiletého bratra Matěje a patnáctiletou sestru Terezu. Chodím ráda do školy, protože tam mám skvělé přátele z 6.,7.,8.,a 9.třídy a také jsou tam skvělí učitelé a pan ředitel. Moje mamka se jmenuje Lydie a tat'ka Jan (ředitel školy, kterého všichni moc dobře znáte).

Ahoj, jmenuji se Barča Pinkasová. Je mi 12 let. Mám ráda tancování, hudbu, jízdu na kole a čtení knížek. Ráda cestuji po ČR. Také ráda trávím svůj volný čas se svými sestřenkami Madlou a Emčou. Věnuji se hlavně hudbě. Kromě hudby ráda zpracovávám různé věci na počítači. Můj oblíbený předmět je němčina, angličtina a mediální výchova. Bydlím v Dobrušce se svojí rodinou v menší bytovce. Mám dvě mladší sestry v 1. a ve 3. třídě. Chodím do 6. třídy.

Jmenuju se Elizabeth Mičková a je mi 11 let, chodím do šesté třídy. Žiju na farmě v Orlických horách s deseti sourozenci. Baví mě psaní, kreslení a vymýšlení příběhů, proto jsem v redakci. Chci to víc rozvíjet a učit se být dobrým redaktorem, později i spisovatelem. Když vymyslím nějakou pohádku, tak se do ní ponořím a nedokážu se soustředit na nic než na příběh. Zapomenu na všechno kolem. Jsem v jiném světě, který se řídí jen podle mě, proto mě tolik baví psát a malovat. Kde beru všechnu tu inspiraci? Dává mi ji život a moje rodina. Můj život je jedno velké dobrodružství.

Ahoj, jmenuji se Tereza Meierová, ale mám raději, když mi říkají Terez. Je mi 11 let a bydlím v Sedloňově. Už skoro tři a půl roku hraji na kytaru a trochu i na flétnu. Asi čtyři roky chodím do Deštného na hasičák, a protože ráda kreslím, chodím do Dobrušky do ZUŠ. Skoro rok cvičím s babiččinou fenkou (nemám vlastního psa) Jessinkou. Ráda také čtu a chodím na procházky s fenkou Nelinkou mé druhé babičky.

Ahoj, jmenuji se Natálie Světlíková – je mi 11 let. Hraji na klavír, mám doma Chodského psa jménem Beckie. Chodím do ZUŠ na tanečák, hraji tenis a ráda lyžuji. Bydlím v Opočně. Do školy v Dobřanech jsem začala chodit letos, do šesté třídy.

Vernisáž výstavy „Škola, která běhá s Emilem“

Dne 11. září 2018 se uskutečnila vernisáž výstavy „Škola, která běhá s Emilem“ v předsáli Jednacího sálu Senátu Parlamentu ČR v Praze. Vyrazili jsme z Bystrého a jeli autobusem do Prahy. Cestou se podařilo rozbít na benzínce láhev piva a tak nás doprovázelo štěstíčko v podobě střepů. Po příjezdu jsme prošli kontrolou a ve dvou skupinách absolvovali prohlídku Valdštejnského paláce. Byl krásný. V 17 hodin započala vernisáž. Zúčastnil se jí i jeden ze senátorů pan Miroslav Antl a olympionici ze Zátokovy éry. Každý nám povyprávěl svou příhodu, kterou prožil s Emilem. Následně náš pan ředitel Jan Grulich, Magdalena Grulichová a Pavel Zahradník zahráli pár skladeb na trubku a saxofon. Přestože se paní Dana Zátoková nemohla dostavit, k 96. narozeninám jsme jí popřáli prostřednictvím videa, ve kterém jsme zatančili na naši hymnu „Když nemůžeš, přidej“ a následně poslali milý vzkaz. Poté nás pozvali na malé občerstvení. Všem nám přišlo k chuti a tam se na nás znovu přilepilo štěstí, další střepy. Tentokrát paní učitelka rozbila nechtěně skleničku. Nakonec jsme se srdečně rozloučili, za vše poděkovali a s dobrou náladou a pěknými vzpomínkami vyjeli na zpáteční cestu.

Marie a Ludmila Kálalovy 9. ročník

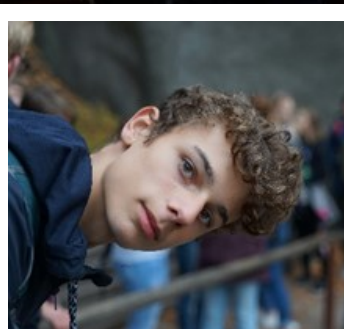
Týden se studenty z Belgie

Od 17.10. do 24.10 2018 jsme prožívali jeden z nejlepších týdnů našeho života. Ze školy v Oudenaarde k nám přijela parta mladých Belgičanů. Navštívili jsme spoustu krásných míst, hráli hodně her, a hlavně jsme se pořád smáli. Učili jsme Belgičany česky a oni zase nás holandsky. Navštívili jsme Kutnou Horu, Bystré, Adršpach, Nové Město nad Metují, Arochu (asi tak na deset sekund, pak jsme se dozvěděli, že to pan učitel omylem objednal až o týden později, takže jsme se hned přesunuli na horskou chatu Radost, kde jsme taky prožili překrásný večer), Špičák a překrásnou Prahu. Také jsme podnikli výlet na koloběžkách po okolí školy, hráli jsme florbal i fotbal, zažili spoustu procházek a s dětmi z I. stupně jsme prošli kvízovou stezku po Bystrém. Celý pobyt měl jenom jedinou vadu, a to, že nebyl delší. Všichni nám už teď moc chybí.

Sára Jechová, 9. ročník

Foto střípky

BĚH REPUBLIKY

Ve středu 24. 10. 2018 se u staré školy v Bystrém sešlo asi 150 lidí na akci s názvem „Běh republiky“. Ve škole se dávaly trikolóry a barvy na obličej. Na zahájení jsme zpívali „Ach synku, synku“, česká hymna a slovenská hymna. Před během jsme zpívali a tancovali „Když nemůžeš, tak přidej“. Odstartovalo se a už se běžel dvoukilometrový „Emil“. V cíli čekala paní učitelka Dašková s medailemi. Děti z prvního stupně nám zatancovali na písničku „Za 100 let“. K odjezdu dostal každý běžec „Masarykovo“ cukroví. Akce měla příjemnou atmosféru a i my jsme odcházely spokojené.

Barča Pinkasová a Naty Světlíková, 6. ročník

100 LET REPUBLIKY

Kvíz o našem panu řediteli

1. Ůmchtěl být pan ředitel v první třídě?

- a) Hercem
- b) Automechanikem
- c) Kuchařem

2. Jaká je oblíbená skupina pana ředitele?

- a) MaximTurbulenc
- b) Fešáci
- c) Rammstein

3. Co baví pana ředitele na práci ředitele školy?

- a) Dávat ředitelské důtky
- b) Dávat ředitelská volna
- c) Podepisovat vysvědčení

4. Jaký byl oblíbený předmět pana ředitele ve škole?

- a) Dějepis
- b) Ruština
- c) Tělesná výchova

5. Jaké je oblíbené roční období pana ředitele?

- a) Všechny
- b) Žádné
- c) Léto

6. Kolik má pan ředitel sourozenců?

- a) 0
- b) 2
- c) 3

7. Jaký je oblíbený film pana ředitele?

- a) Rambo
- b) Whiplash
- c) Babovřesky

8. Kolik měří pan ředitel?

- a) 183
- b) 193
- c) 173

9. Jaká je oblíbená barva pana ředitele?

- a) Fialová
- b) Hnědá
- c) Červená

10. V jakém roce vymyslel pan ředitel projekt nové školy?

- a) 2005
- b) 1975
- c) 2009

BONUSOVÁ OTÁZKA:

Jaké Je nejoblíbenější jídlo Pana ŘEDITELE?

(Malá nápověda – rajská, koprovka ani nudle s mákem to nejsou)

Denisa Andrašková a Magdalena Grulichová

Redaktoři na prázdninách - tipy na výlet

Dovolená na Slovensku

Letos o prázdninách jsme jeli s rodinou na Slovensko. Je tam krásná příroda a spousta míst, která stojí za to navštívit.

Tatralandie- Liptovský Mikuláš:

Přesto, že na Slovensku je krásná příroda, tak mě nejvíc nadchlo a zabavilo tohle místo, protože já jsem milovník klouzaček a tobogánů a celkově všech aquaparků. Tatralandie se od léta 2016 stala největším areálem vodní zábavy s ubytováním ve Střední Evropě a zároveň jediným, kde si můžeš i zasurfovat.

Túra do hor:

Na Slovensko jsme jeli hlavně kvůli krásným Tatrám, takže bylo jasné, že túře do hor neuniknu. Celý týden, bylo krásné počasí, občas trošku zapršelo, ale to nám nevadilo. Krásné slunečné počasí bylo i ten den, kdy jsme se vydali, na středně těžkou túru do hor. Počáteční úsek jsme se nechali vyvést krásnou novou šestimístnou lanovkou a pak jsme pokračovali lehkým stoupáním lesem. To se nám líbilo, protože les byl plný borůvek, tak jsme se cestou občerstvovali. Když jsme pořád stoupali a stoupali, tak jsem si říkala, že už to dál nedám, že to je spíš těžký a ne středně těžký. Tak jsme si na chvíli sedli a dali jsme si svačtinu. Po chvíli tatínek prohlásil, že jdeme dál a já jsem říkala, že už to dál nedám a zůstala jsem sedět. Jelikož mě tatínek a zbytek rodiny přemluvili, tak jsme šli všichni dál, až jsme vylezli nahoru. Byla jsem hrozně šťastná, že jsem to zvládla a vyšla to. To, co jsme viděli, opravdu stálo za to. Krásný výhled nám sice zakrývaly mraky, které se honily po obloze, ale i tak to byl krásný zážitek. Na cestu dolů jsem se těšila. Byla jsem ráda, že tu náročnější část mám za sebou. To, ale bohužel nebyla pravda... Tmavé mraky, čím dál víc zakrývaly sluníčko a vypadalo to, že každou chvíli začne pořádná bouřka. Začalo kapat, tak jsme si na sebe oblékli krásné barevné pláštěnky, z kterých jsme dohromady tvořili duhu. Situace se zhoršovala, přšelo víc a víc a začínaly se objevovat blesky a byly slyšet děsivé hromy. Bylo jasné, že se nemáme kam schovat a dojít do cíle. Tatka nás celou cestu uklidňoval, že je bouřka daleko a pak dole nám řekl, že se doopravdy bál, protože ta bouřka byla popravdě

hodně blízko. Strmou kamenitou cestou tekla „potok“. Museli jsme se dívat pořádně pod nohy, protože cesta byla bahnitá a hrozilo nebezpečné uklouznutí. Po chvíli jsme došli k lanovce a byli jsme šťastní, že se nám nic nestalo. Lanovka však kvůli vypadnutí proudu nejela, tak jsme museli ještě čekat, ale potom už šel proud a dojeli jsme lanovkou k autu. V autě jsme se převlékli do suchého, protože i přes pláštěnky jsme byli totálně mokří. Boty, ve kterých nám čvachtalo, schly několik dní. I tak to byl neuvěřitelný zážitek.

Na Slovensku je spousta dalších míst, které jsme nestihli, ale věřím, že tam zas někdy pojedeme a navštívíme je.

Majda Grulichová, 7. ročník

Autem po Evropě - překrásná Sardinie

O prázdninách se celá naše rodina vydala na italský ostrov ve středomoří na Sardinii. Cesta autem trvala celkově cca 16 hodin tam a 16 hodin zpátky, navíc jsme ještě pluli trajektem a to bylo celkově dalších 12 hodin. ČR přes Rakousko do Itálie a pak do přístavu jménem Livorno. Z tohoto přístavu jsme pluli trajektem do přístavu na Sardinii jménem Olbia, ten už byl asi jenom dvě hodiny od naší cílové destinace Perfugas. Pokud si dobře vzpomínám, byly jsme tam celých 14 dní. Většinu času jsme strávili u moře na krásné pláži Badesi. V okolí této pláže jsou také dvě nádherná města Castelsardo, velmi příjemné a hezké město s katedrálou San Antonio Abate z roku 1503, ze které je výhled na celé město a okolí. Druhým opravdu pěkným městem je Isola Rosa, které je charakteristické červenými útesy a samozřejmě krásným mořem a plážemi. Projždili jsme celé severní pobřeží od Punta de Su Turrione až po Vignola Mare. Všem se nám na Sardinii moc líbilo a proto pokud na příští rok hledáte krásné místo u moře, rozhodně bych doporučil Sardinii.

Adam Baďo, 8 ročník

Vlajka Sardinie

Památná města v Itálii

Řím je podle mě jedno z nejhezčích měst v Itálii. Je zde spousta památek k vidění např.: Koloseum – je to největší římský amfiteátr a také jediný ve kterém se pořádali hony na zvířata. Ani Baziliku sv. Petra byste si neměli nechat ujít. Z této baziliky právě Papež dává o Vánocích a Velikonocích svá požehnání. Další památky, které si určitě nenechte ujít, třeba Pantheon, Forum Romanum a spousta dalších.

Benátky - italsky Venezia je město postavené na kanálu. Každoročně se zde hladina moře zvedne o devadesát cm. Za návštěvu tady stojí třeba Bazilika sv. Marka. Je to hlavní kostel města. Pochází z byzantské říše z devátého století.

Florence nebo také „kolébka renesance“. Zde byste měli určitě navštívit gotickou katedrálu z třináctého století Santa Maria del Fiore, nebo most Ponte Vecchio z roku 1345 n.l. Po stranách mostu jsou zlatnické krámky ze šestnáctého století.

Pisa, tak o šikmé věži v Pise jsme snad slyšeli všichni, ale jestli ne tak tam už stojí od dvanáctého století. Měří 56,6m a její vychýlení má 5°30'. Také katedrála Panny Marie Nanebevzetí stojí za návštěvu je to románský klenot Toskánska.

Joachim Kiszka, 8. ročník

SEN: VÝLET DO ANGLIE

Jednoho dne přišla Emily do školy a překvapil ji letáček na nástěnce s názvem VÝLET DO ANGLIE. Za chvíli přišla do třídy paní učitelka s nabídkou zájezdu do Anglie. Emily to nadchlo. Přišla domů a dala mamince přihlášku na zájezd. Emily moc chtěla jet. Maminka přihlášku vyplnila a Emily jí další den odevzdala. Zanedlouho se Emily začala balit na cestu. Za pár hodin už seděla se svojí nejlepší kamarádkou Anny v autobuse. Za chvíli už obě spaly. Paní učitelka je vzbudila, když dojeli na konec Belgie. Řekla, že za chvíli přestoupí na trajekt. Na trajektu chvíle uběhla velmi rychle. Dále pokračovali autobusem do Londýna. Když vystoupili, ubytovali se v GRANDHOTELU. Emily byla na pokoji s Anny a Josefínou Řížečkovou. Následovala večere. K večeri bylo FISH AND CHIPS. Potom byl večerní program o tom, co se bude dělat zítra. Na zítřek byl naplánován výlet na Big Ben. Další den se Emily probudila a sbalila se. Jelo se červeným patrovým autobusem. Emily čekala, než se Anny vzbudí

a mezi tím ostatní už seděli v autobuse a byli na cestě na Big Ben. Anny se vzbudila a Emily zjistila, že už jsou všichni pryč. Paní učitelka to zjistila až v autobuse, ale vrátit se nebylo možné. Holky čekaly, než se ostatní vrátí. Emily s Anny tím přišly o krásný výlet na Big Ben. Další dny probíhaly podobně jako ten první. Tři dny v Londýně utekly jako voda a Emily s Anny už nastupují do trajektu a chystají se na cestu zpět. Náhle se Emily vzbudila a zjistila, že to byl jen pouhý sen.

Konec

Barča Pinkasová a Natálka Světlíková, 6. ročník

Tip na knihu - Trénink vězně

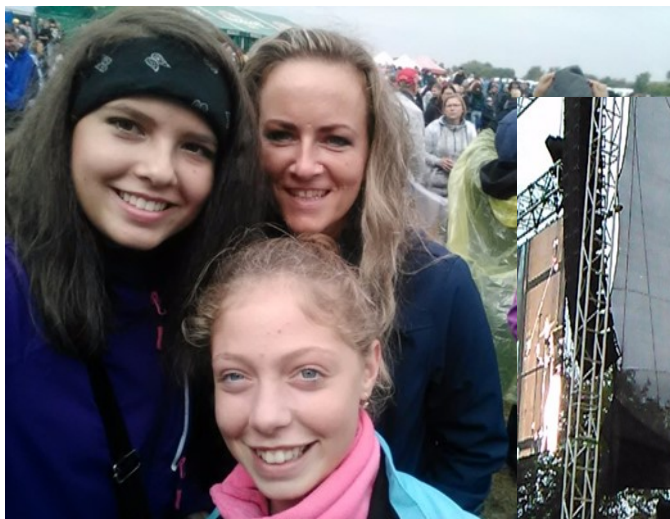
Trénink vězně je knížka, která je napsaná podle skutečnosti. Autor Paul Wade strávil devatenáct let svého života ve vězení. Vstoupil tam jako slaboch, ale postupem času se vypracoval k nejsilnějším vězňům. A o tom tato knížka je: jak se z nuly dostat na vrchol. V knize jsou dopodrobna popsány základní cviky s vahou vlastního těla např.: kliky, dřepy, shyby..... Každý z těchto cviků má deset stupňů a vy se tyto základní cviky s pomocí této knihy naučíte. Bude vás to stát čas, ale když budete chtít, tak se dostanete až na vrchol. Třeba ke shybům na jedné ruce nebo ke klikům na jedné ruce ve stojce. Zaleží jen na vás. Osobně tuto knihu doporučuji, naučil jsem se spoustu nových věcí a stále mně to baví. Zkuste to a uvidíte. Nic jiného vám poradit nemůžu.

Joachim Kiszka 8.ročník

VÝRAVA FEST OČIMA DENISY ANDRÁŠKOVÉ

Konečně je 1. září! Ne, doopravdy nezačala škola ale jedu se sestřenicí Jolanou, její mamkou a mými rodiči na Výrava fest. Když jsme po dlouhém ránu nasedli všichni do auta, padl na mě takový špatný pocit, že po celý festival bude pršet. Po cestě jsme se ztratili. No možná bychom se neztratili, kdyby všude neopravovali silnice a my nemuseli dělat dlouhou okliku. Konečně jsem v dálce uviděla značku Výrava fest. Když jsme dojeli na místo, už jsme slyšeli písničku Terapeut od Pavla Callty. Můj i Jolči zpěv se rozléhal po celém autě. Když tatka zaparkoval, všichni jsme rychle vyskákali z auta, oblékli si pláštěnky, protože slabě pršelo a rychle jsme utíkali k festivalu. Když jsme konečně ukázali naše vstupenky a dali nám náramky, zamířili jsme k podiu, na kterém zpíval Pavel Callta písničku Zrzka. Když jsme zastavili u podia, obě jsme s Jolčou vytáhli telefony a začali zpívat. Hlas se nám ale asi trochu zadržel, když Pavel Callta seskočil z podia a začal chodit mezi lidmi. Po jeho koncertě byla asi 20 minutová přestávka a potom na podium nastoupila skupina Mirai. Pokud jsem si myslela, že Pavel Callta byl nejlepší tak jsem si to myslela špatně. Tenhle koncert bych si s radostí zopakovala. Tolik energie jsem zatím nikdy necítila. Doopravdy jsem zpívala z plna hrdla a tancovala do rytmu hudby. Potom se ale stala jedna neskutečná věc. Jejich bubeník hodil svoji paličku přímo naším směrem. Palička spadla přímo přede mě, už jsem ji skoro držela, když v tom mi ji paní co stála přede mnou, vyfoukla přímo pod rukou. To mě asi nejvíc mrzelo, ale řekla jsem si, že si koncert nenechám zkazit. Po jejich koncertě byla znovu přestávka, o které jsme si byli koupit palačinky. Když jsme konečně všichni měli palačinku, kterou jsme si museli vystát v dlouhé řadě, do Jolči někdo strčil a její palačinka málem letěla k zemi. Potom na podium nastoupil Jaroslav Uhlíř. Ten koncert jsem si doopravdy užila. Tolik pohádkových písniček za hodinu jsem doopravdy ještě nezpívala. Po Jaroslavu Uhlířovi na podium nastoupil Xindl X. Já a Jolča jsme naráz začali zpívat písničku Barbína a začali dělat hlouposti. Ale písničku, na kterou jsem se nejvíc těšila, nakonec taky zpíval. Byla to Láska v house. Tou písničkou to samozřejmě nekončilo. Hráli i další skvělé písničky jako třeba Na vodě, Štědrý večer nastal nebo Mýval. Po Xindlu X. měla být zase dvacetiminutová přestávka, ale kvůli delším přípravám se protáhla na půl hodiny. Když nám konečně oznámili, že na podium přicházejí No Name, celým festivalem se ozvala spleť veselých výkřiků. Ze začátku jsem si vůbec nebyla jistá, jestli No Name vůbec znám, ale po první písničce jsem si uvědomila, že ano. Jejich hudba je vážně skvělá. Zpěvák z No Name je doopravdy pohodář a vtipálek, takže nebylo divu, že jsem se při koncertu hodně nasmála. Pak přišla na řadu skupina Chinaski, a tím pádem poslední vystoupení, na které jsme vydrželi. No ono stát skoro dvanáct hodin v kuse není nic příjemného. Chinaski jsem si taky užila ale, když jsou teď v jiný sestavě, tak to není ono. Po písničce Víno jsme jeli domů. Tentokrát jsme nemuseli brát tetu a Jolču, protože si pro ně přijel strejda. Doma jsem jenom padla do postele a usnula. Na tenhle den jen tak nezapomenu.

Denisa Andrášková 8.ročník

Duchapřítomnost

Jdu tiše ke dveřím svého pokoje, když zaslechnu něco nevšedního. Potichu se podívám klíčovou dírkou, a co to nevidím? To je neuvěřitelné. V mém pokoji stojí průhledná postava.

To, to nemůže být... Ne, já tomu prostě nevěřím. Uprostřed mého pokoje stojí duch, duch Jana Nerudy a teď dokonce připlula Božena Němcová. Vůbec jim nerozumím, ale vypadá to, že si potichu povídají. Krčím se za dveřmi a sleduji prapodivné dění v pokoji. Kde se tam kruci vzali? Pak mě to napadlo. Z knihy. Ještě přemýšlím nad počítačem, ale z počítače? To je blbost. Neodvážila jsem se vstoupit, a tak jsem radši odešla. Tak se to opakovalo celý týden. Jednou jsem se dokonce zeptala sestry, jestli je neviděla taky, ale koukala na mě jak na blázna. Potom mi dalo velkou práci přesvědčit ji, že se mi to jen zdálo a dělala jsem si z ní srandu. Takže je vidím jen já. Divný. Proč? Co vlastně čtu teď za knihu? Jasně, Povídky Malostranské. Tak proto. Za nějakou dobu jsem si na jejich přítomnost zvykla a odvážila se na ně i promluvit přes dveře. Slyšeli mě, o tom nebylo sporu, ale když šli za mnou do kuchyně, kde byla i mamka, zmizeli. Bylo mi to líto. Věděla jsem, že mi chtějí něco říct. Další nekonečný týden jsem čekala, až budu doma sama. Byl to jeden pátek. Přišla jsem ze školy a už na mě čekali. Zprvu jsem se jich lekla, ale jakmile pronesli první slova, uklidnila jsem se. Konečně mi mohli vysvětlit, proč se objevují a nikdo jiný je nevidí a ani neslyší, jen já. První začal vyprávět Jan Neruda. Vyprávěl o svém životě, o Praze, o Rakousku-Uhersku, o knihách, o Malé straně, o rodičích a o svých smutných i veselých vzpomínkách. Z jeho vyprávění jsem pochopila, že miloval nadevše přírodu, divadlo a rodný kraj. Neměl život snadný, i proto je tak slavný. Poté se dala do hovoru Božena Němcová. Též vyprávěla o rodině, o dětech, o životě, o knihách, o místě svého bydliště a o své nejtěžší chvíli v jejím životě. Bylo to prý tenkrát, když byla v Uhrách za svým manželem na návštěvě. Pracoval tam jako úředník u dráhy a čekal na povýšení. Božena tam pobyla trochu déle, než by si později byla přála, a protože jim v té době prohlíželi poštu, došel jí dopis příliš pozdě. Dozvěděla se, že její syn Hynek churaví a málem umírá. Než se vrátila domů, zemřel. Nikdy si to neodpustila.

Správčili jsme se a povídali si pravidelně do doby, než jsem začala číst jinou knihu. Mnohokrát jsem se je snažila přivolat zpět, už nikdy se neukázali. Řekli mi svůj příběh a na mně je, říct ho dalšímu. Vždy je budu mít ve svém srdci a s úctou a respektem budu číst jejich řádky. Navždy odpočívají na Vyšehradském hřbitově. Sbohem...

Marie Kálalová

Z hodin mediální výchovy v devátém ročníku

Můj pokoj

Jdu tiše ke dveřím svého pokoje, když zaslechnu něco nevšedního. Potichu se podívám klíčovou dírkou a uvidím něco neuvěřitelného.

Můj pesek mi leží v posteli a vyjídá mi svačinku. Ale to zdaleka není všechno, on tam můj mladší bratr totiž telefonuje! Vysvlékám si tedy batoh a jdu si stěžovat rodičům. Když tam společně přicházíme, zjišťujeme, že ten pesek je vlastně Vojtěchův kamarád.

Nedůvěřivě to tedy přecházím a další den, když tam přicházím znova, vidím Winstona Churchilla popíjet ruskou vodku. Vysvlékám si tedy batoh a jdu si stěžovat rodičům. Když tam společně přicházíme, zjišťujeme, že mi tam bratr nastěhoval několik svých starých skříní.

Uklidíme pokoj a další den, když tam přicházím znova, vidím duchy několika cizích osob. Vysvlékám si tedy batoh a jdu si stěžovat rodičům. Když tam společně přicházíme, zjišťujeme, že mi tam bratr nastěhoval nemocná koťata z ulice.

Omdlím, a když už se probouzím, zdravotní sestřička mi píchá injekci a já jsem spoutaný. Přichází pan doktor a povídá "Vítej v Bohnicích!".

Daniel Pacourek

BOHNICE

Pak vnímáte letošní změnu? Aneb jak to chodí u nás ve škole.

Asi víte (asi určitě), že se naše škola přestavuje, a proto se učíme v náhradních prostorách. I. stupeň je v Bystrém a 2. stupeň je stále v Dobřanech, v prostorech AMK. Zeptali jsme se proto dvou žáků a dvou učitelů, na několik otázek ohledně toho, jak se jim v náhradních prostorech líbí.

Žák 7. ročníku Šimon Procházka:

Na co se těšíš v nové škole? Na to, jak budeme mít všechno nové, a na novou zábavu.

Jak ti líbí učit se v novém prostředí? Líbí se mi tu víc než ve škole, je tu zábava a můžeme se učit venku.

Co se ti nejvíc líbilo v naší bývalé škole? Líbila se mi družina a hlavně naše přestávky.

Žák 6. ročníku Daniel Vlačíha:

Na co se těšíš v nové škole? Na to, že budeme mít novou počítačovou učebnu a novou třídu.

Jak se ti líbí učit se v novém prostředí? Hodně moc, můžeme tu o přestávce hrát ping-pong a obíhačku.

Co se ti nejvíce líbilo v naší bývalé škole? Naše minulá učitelka Andrea Dašková.

Paní učitelka Kateřina Málková:

Na co se těšíte v nové škole? Na to, že to budeme mít všechno za sebou.

Jak vám vyhovuje učit mimo školu? Hrozně moc, protože skoro všichni chodí o přestávkách ven (sedí venku, chodí na chůdách, užívají si, hrají ping-pong).

Vadí vám přejíždět z Dobřan do Bystrého? Mně to velmi vyhovuje, protože jezdím ráda autem a nedělá mi to problém.

Pan učitel Jiří Killar:

Jak vám vyhovuje učit mimo školu? Já s tím nemám vůbec žádný problém, mně se tady líbí ten prostor venku, že si tady děti můžou hrát.

Na co se těšíte v nové škole? Na ten prostor, který bude ve vevnitř, že to bude mnohem větší, že budou třídy velký a bude nová technika, kterou budeme využívat, ze které budeme mít radost.

Co vám bude chybět z bývalé školy? Ve staré škole se mi naopak líbilo, jak ta škola byla na jednu stranu malá, jak jsme byli všichni společně na malém prostoru, jak jsme všichni byli kamarádi. Věřím, že to bude stejné i v nové škole.

Elis Mičková a Tereza Meierová, 6. ročník

Časopis vydávaný žáky ZŠ TRIVIUM PLUS, o. p. s. Dobřany

Obsah tohoto časopisu je připravován žáky školy a neprochází redakční úpravou.

Názory autorů jednotlivých článků nemusí vyjadřovat názory školy.

Případný výtěžek z prodeje tohoto časopisu je věnován na školní aktivity.